

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 30.12.1966, sp. zn. 6 Cz 201/66, ECLI:CZ:NS:1966:6.CZ.201.1966.1

Číslo: 47/1967

Právní věta: Jestliže při přezkoumávání rozhodnutí Státního úřadu sociálního zabezpečení soud dospěl k závěru, že nutno hodnotit delší dobu pracovní činnosti navrhovatelky, než jakou hodnotil odpůrce, pak bylo třeba, aby tuto dobu v odůvodnění svého rozhodnutí přesně vymezil. Nestačí pak, aby soud uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí kalendářní roky, nýbrž je třeba, aby určil dobu přesně uvedením počátečního a konečného dne. Při tom ovšem musí také zjistit, zda snad tato doba nebyla již odpůrcem zhodnocena.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 30.12.1966

Spisová značka: 6 Cz 201/66

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Sociální zabezpečení

Předpisy: 99/1963 Sb. § 244
§ 249

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 47/1967 sb. rozh.

Jestliže při přezkoumávání rozhodnutí Státního úřadu sociálního zabezpečení soud dospěl k závěru, že nutno hodnotit delší dobu pracovní činnosti navrhovatelky, než jakou hodnotil odpůrce, pak bylo třeba, aby tuto dobu v odůvodnění svého rozhodnutí přesně vymezil. Nestačí pak, aby soud uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí kalendářní roky, nýbrž je třeba, aby určil dobu přesně uvedením počátečního a konečného dne. Při tom ovšem musí také zjistit, zda snad tato doba nebyla již odpůrcem zhodnocena.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 1966, [6 Cz 201/66.](#))

Rozhodnutím Státního úřadu sociálního zabezpečení byla zamítnuta žádost navrhovatelky o starobní důchod, protože ke dni 29. 5. 1965 vykazovala jen 12 roků a 275 dnů pracovní činnosti.

Ve svém opravném prostředku namítala navrhovatelka, že jí měla být započtena také doba, kdy

pracovala v hospodářství svého švagra K. Š. a že se započtením této doby by splňovala podmínku 25 roků pracovní činnosti podle § 44 zák. č. 103/1964 Sb. Přitom uplatňovala dobu od roku 1928 do roku 1946.

Krajský soud v Praze svým usnesením rozhodnutí odpůrce zrušil, při čemž dospěl k závěru, že navrhovatelka pracovala v letech 1924 až 1927 u K. Š. v pracovním poměru a že proto je třeba jí započítat tuto dobu a v letech 1928 až 1946 nejméně dobu 10 měsíců ročně, jako dobu pracovního poměru.

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona podané předsedou Nejvyššího soudu rozhodl, že tímto usnesením krajského soudu v Praze byl porušen zákon a toto rozhodnutí zrušil.

Z odůvodnění:

Zruší-li soud rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení v přezkumném řízení, je podle § 249 odst. 3 o. s. ř. tento orgán vázán právním názorem soudu. Jestliže při přezkoumávání rozhodnutí odpůrce soud dospěl k závěru, že nutno hodnotit delší dobu pracovní činnosti navrhovatelky, než jakou hodnotil odpůrce, pak bylo třeba, aby tuto dobu v odůvodnění svého rozhodnutí přesně vymezil. Nestačí pak, aby soud uvedl v odůvodnění svého usnesení kalendářní roky, nýbrž je třeba, aby určil dobu přesně uvedením počátečního a konečného dne. Při tom ovšem musí také zjistit, zda snad tato doba nebyla již odpůrcem zhodnocena.

V projednávané věci však soud neurčil dobu, která má být odpůrcem dodatečně započtena, s potřebnou přesností. Nestačí, že soud uvedl, že navrhovatelka v letech 1924 - 1927 pracovala pravidelně a že proto nutno tuto dobu hodnotit podle § 6 odst. 2 zák. č. 101/1964 Sb., nýbrž bylo třeba uvést přesnou dobu, aby bylo přesně určeno, zda mají být započteny všechny čtyři uvedené kalendářní roky, či snad jen jejich část. Při tom ovšem výsledky řízení nepostačovaly k tomu, aby tuto dobu bylo možno přesně určit, protože ani navrhovatelka ani svědci blíže neuvedli, kdy vlastně navrhovatelka počala pracovat. Soud tedy neměl podkladu pro zjištění, že celé uvedené čtyři roky mají být dodatečně zhodnoceny.

Stejně neurčitě byla stanovena doba v letech 1928 až 1946. Ani v těchto letech nedávají výsledky řízení dostatečný podklad pro zjištění, že navrhovatelka v těchto letech pracovala vždy po 10 měsících. Navrhovatelka sama tvrdila, že pracovala celoročně, její tvrzení však nebylo slyšenými svědky v potřebné míře potvrzeno, když svědkyně M. Š. se již nepamatovala, zda navrhovatelka pracovala po celý rok, a svědkyně D. Š. uvedla, že navrhovatelka pracovala od jara do podzimu. Závěr soudu, že navrhovatelka v letech 1929 až 1946 pracovala po dobu nejméně 10 měsíců v roce, nemá proto dostatečnou oporu ve výsledcích řízení.

Protože tedy soud si nezjednal dostatečné podklady pro své rozhodnutí o tom, která doba má být navrhovatelce odpůrcem dodatečně započtena, a tuto dobu také v odůvodnění svého usnesení přesně neuvedl, porušil tím zákon v ustanovení § 6, § 120, § 153 odst. 1, § 157 odst. 2, § 244 a § 249 odst. 3 o. s. ř. v souvislosti s ustanovením § 44 zák. č. 103/1964 Sb.

Bude proto třeba, aby krajský soud v Praze provedením vhodných důkazů zjistil, která doba má být odpůrcem navrhovatelce dodatečně započtena, a aby tuto dobu v odůvodnění svého usnesení přesně specifikoval.